

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
Números atrasats: 10 céntims

ADMINISTRACIO Y REDACCIO: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

¡AIXÍS ESTÉM!

La campaña de Cuba continúa «avansant» ab una rapidés extraordinaria.

L' ESCALDADA

TRADA ab los ulls dels extrangers, lluny d' Espanya, la guerra de Cuba que tanta sanch y tants caudals ens costa, es un incident tan insignificant que apenas crida l' atenció de ningú y casi no se 'n parla. Lo mes trist es que no 's parla de Cuba ni d' Espanya.

Han pogut admirar per un moment los sacrificis immensos que 'ns hem imposat per conservar a tota costa la integritat de la patria, l' envió de numerosas foras a una distancia enorme, lo sosteniment durant tants mesos de una campanya costosissima que devora 'ls milions de pessetas, com un pou sense fondo... han vist en aquesta briosa empena alguna cosa que ni somiavan tractantse de nosaltres; pero l' efecte de sorpresa ha anat passant, l' impressió favorable s' ha anat desvanecent, y avuy son molts los que 's preguntan:

—¿Y 'ls resultats práctichs, positius de aquest esforç colossal, may vist fins ara en la historia de cap poble, ahont son? ¿Quin dia han de comensar á tocarse?

No pot negarse que la pregunta es lógica, com tampoch pot negarse que una resposta satisfactoria no hi ha ningú que pugui darla.

Per aquest motiu, sens dupte, molts de las nacions que ab tanta simpatía 'ns contemplavan, han acabat per cansarse d' esperar y avuy ens concedeixen un piadós olvit.

Qui podria y deuria donar explicacions es lo govern; pero la seva veu, desgraciadament, no té cap ressonancia fora de las fronteras espanyolas.

En la premsa suissa y francesa apenas s' ha parlat del últim discurs de 'n Cánovas, y encare es de agrair aquest silenci. Tampoch ha dit res de las declaracions de 'n Sagasta, y també de haverne fet cas omís hem de sentirne grat. Son dos notas massa tristes y desconsoladoras. L' un sembla haver escrit ab lletres negres un *Lasciate ogni speranza* en lo frontispici ruïnós de una nació decayguda y desolada; l' altre sembla haver subratllat aquest fatídich mot, perque 's vejes millor.

Els, las dos figuras insustituibles de la restauració, los jefes consagrats de la política monárquica que durant vintiu anys han vingut disfrutant lo monopoli del poder; ells, los únichs responsables de todas las desventuras que 'ns afligeixen, de todas las desgracias que 'ns aniquilan, no troban en lo fondo de son cor estragat un crit que 'ns alenti, ni troban en los últims replechs de son cervell envellit una idea, una solució que 'ns deixi entreveure la salvació de la patria.

Han agotat todas las sevas energías, menos una: la de persistir en governarnos. L' única forsa que 'ls queda es la de adhesió á las poltronas ministerials, y aquesta no resideix en cap entranya noble: resideix en las ancas. S' hi han assegut y no se 'n mouhen: están casi paralítichs; pero clavats á las ditxosas poltronas. Fins crech que quan se morin, en la impossibilitat de desenganxarlos será precís durlos al cementiri ab ellas.

En país extranger, rodejat de las manifestacions espléndidas de una vida civilizada en alt grau que 's transparenta en tots los actes públichs y privats de un poble lliure y felís, he devorat ab fonda tristesa las declaraciones fetas per D. Práxedes, desde Avila, respecte á la impossibilitat de qu' Espanya en l' atros conflicte en que 's troba, pugui obtenir l' apoyo de cap altra nació; aixís com he devorat ab amargura 'ls conceptes pessimistas deixats anar per D. Anton en plé Congrès, á fi de obtenir, sense discussió, una dictadura que li permeti disposar á son grat de las últimas piltrafas de la nació espanyola.

Ja ho sabém: la guerra de Cuba no s' acaba, ni s' acabarà fins que Deu vulgui. Varias balas per l' istil de la que vá matar á 'n Joseph Maceo, han de anar mantant un á un als restants cabecillas. Tot es sols qüestió de temps y de paciencia. Los insurrectes cubans son menos en número que 'ls soldats qu' Espanya dona y seguirá donant, si es precís, fins á la consumació dels sigles, y pensant lògicament s' ha de creure que primer s' extingiran els que son menos que 'ls que son mes... sempre que 'l poble espanyol no 's cansi de fer sacrificis, en qual cas; ell, en Cánovas, se despedirà de la vida política, y hasta potser de la vida personal, perque no podrà resistir lo pes de una desgracia tan horrenda.

Apart d' aixó, tal vegada 's fassa precís afrontar conflictes de carácter internacional, que agravin encare mes la situació crítica qu' estém travessant. Los Estats Units se preparan, y son capassos de fer ab nosaltres lo que nosaltres no hem sapigut fer ab ells: declararnos la guerra. Aixó no ho ha dit en Cánovas tant pel clar com no extractém; pero ho ha indicat ab la suficient transparencia pera ficarnos la por al cos. Ara, á última hora, 'ns ensenya 'l papu que ha anat infantse y adquirint proporcions gegantescas ab las humillacions, las

debilitats y las complacencias dels governs de la monarquia.

Ja veuhen si n' estém de frescos!

¿Pero tota aquesta jeremiada, á qué respon? ¿Quin objecte reconeix?

Senzillament: al govern li fa nosa tota intervenció de las Cortes en los seus projectes: la fiscalisació, l' examen, la discussió dels seus plans lo treuhen de quici: vol disposar de tot, de la vida y la fortuna dels espanyols, sense entorpiment de cap classe.

Fins tractantse de unas Cortes qu' ell mateix s' ha fet á la mida del seu gust; fins tractantse de una majoría y unas minorías per ell engendradas; fins tractantse de uns cossos deliberants que res tenen que veure ab lo país que diuhen representar, lo govern no pot soportar la mes mínima contradicció.

Anirá obrant sense trabas y depressa. Si no se li dona tot lo que demana, declina la responsabilitat de lo que pugui succehir.

Converteix lo mateix abisme á que 'ns ha precipitat en punt de apoye per adquirir facultats extraordinarias y superiors á todas las lleys. ¿May s' havia vist una frescura igual!

¡Pobra Espanya!

Me fas l' efecte de un pollastre tísich, esqualit, desangrat, posat en mans dels homes de la restauració monárquica. Lo jefe fusionista y 'l jefe conservador t' han tirat á sobre una caldera d' aygua bullenta. Necesitant arrencarte las últimas plumas, y per ferho ab menos esforços, acaban d' escaldarte.

P. K.

LGUNS diputats acaban de presentar un projecte de ley despullant de tot aparato las execucions capitales.

La pena de mort s' executará en garrot com fins ara; pero dintre de la presó, mitj d' amagat, en presencia tan sols de un cert número de personas. Mentres lo reo permaneix en la capella sols podrán visitar-lo 'ls seus parents y 'ls germans de la Pau y la Caritat.

De l' execució se 'n donará compte públich en termes breus y senzills, no permetentse que 's publiquin d' ella detalls epissódichs.

Qualsevol diria que 'l patíbul tendeix á amagarse com si estigués avergonyit de la seva missió social.

Si de la pena de mort se 'n treu lo que fins ara se 'n ha dit l' exemplaritat ¿qué 'n queda?

Poca cosa. Una especie de venjansa.

Quan l' home reflexioni una mica, desapareixerá de as lleys aquest últim resto de las bárbaras edats.

Lo general Ochando,

que ab en Weyler va anarsen á l' Habana,

ha resignat el mando

y torna perque á 'n ell li ha dat la gana

ó perque allí, realment,

s' hi trobava una mica malament.

No esbriném si 'ls motius son tals ó quals;

pero si s' analisa,

¿no es raro aquest va-y-vé de generals

que ara 's *generalisa*?

Los generals no fan mes que anar y venir de Cuba. Hi arriban, pescan un ascens y tornan perque l' han pescat. Si no 'l pescan, tornan també perque no han pogut pescarlo.

Los soldats, que van al servey per imposició de las lleys y no perque cobrin tot l' import dels serveys que prestan, aquests intelissos no poden tornar encare que vulguin. A Cuba van y allí 's quedan... y alguns s' *hi quedan* per sempre més.

¿Ja 'ns ho figuravam!

Sembla, segons confessió del ministre de la Guerra, que desgraciadament es cert que l' exercit de Cuba fa algun temps que no cobra, á causa de la falta de recursos.

¿Qué s' hi jugan que igualment es cert (no m' atreixo á dir també desgraciadament) que 'ls ministres, á pesar de la falta de recursos cobran, ab rigurosa puntualitat?

Una afirmació d' en Cánovas:

«Si s' aproban los projectes especials y 'ls *ausilis de ferrocarrils*, tindré a favor nostre la banca estrangera.»

¿Sobre tot si s' aproban los ausilis als ferro-carrils!... Los castellans diuhen: «Cada loco con su tema.» Pero nosaltres haurém de dir: «Cada polítich ab el séu negoci.»

¿Mirin, mirin com s' explica el general Sánchez Bre-gua, en un article que publica 'l *Liberat*:

«Si ab los reforços que 'l mes de Setembre s' enviarrán á Cuba no s' acaba la guerra, será menester pensar en *altres solucions*...»

¿Eh! ¿Veritat que 'l pensament es magnífich?

Altres solucions...

Ab franquesa, senyor general, si no diu quinas, si no diu qué, es casi casi com no dir re.

Ayguats per tot arreu.

En alguns punts, en lloch d' aygua, cau pedra seca destruhint todas las cullitas.

En altres sobrevenen fortas inundacions que tot ho arrasan.

¿Qué fan els capellans? ¿Cóm es que no pujan á la trona á acabar de convencer á sos místichs remats?

Si jo 'm trobés dintre de la séva sotana, no vacilaria un instant y diria:

—«Ja ho veyéu, caríssims germans: molt s' ha tardat; pero al últim las rogativas han produhit lo desitjat efecte.»

¿Qué passa á Barcelona? preguntan vostés.

Pues passa que las autoritats vigilan, que las patrullas rondan, que als qu' encara portan camisa *no les llega la camisa al cuerpo*; en fi, que 'l govern té pó.

No sé si es frase oportuna per dirla en 'questa ocasió; pero... vaja, 'l que té pó senyal que n' ha fet alguna.

¿Anda salero!

Ja s' han tret els comptes.

«Desde que va comensar la guerra de Cuba, s' han fet operacions de crédito per valor de 320 milions de pessetas.»

O dit en un' altra forma mes franca ó menos ambigua, que tenim ja aquests milions esgarriats per la manigua.

Ha sigut denunciat lo periódich *La Paz*.

¿Aquest govern es tremendo!

¿Vritat que fa quedar blau?

¿Aná á armar guerra... á *La Pau*!

Demá comensa la festa major de la vehina vila de Gracia.

LA CAMPANA, que no s' olvida may de la població que li ha donat lo nom que porta, fa vots perque 'ls graciencs passin ben alegres aquests dias, prescindint momentáneament dels núvols que cubreixen l' horisont polítich y del etern desgavell de la seva administració municipal.

Dissapte que vé publicarem lo número doble corresponent al mes d' Agost.

Tenim preparats una infinitat de traballs polítichs, artistichs y literaris, que 'ns permeten adelantarlos la seguretat de que el número será *extraordinari* de debó.

Teixir y desteixir; vels'hi aquí la feyna constant dels governs d' Espanya.

No fa molt temps van suprimirse varios jutjats, per rahó d' economías.

Donchs ara, no sé si també per la mateixa rahó, 's parla de tornarlos á establir.

Y 'l mon vinga dar voltas, admirat de las nostras pocas-soltas.

S' han descubert novas estafas á correus.

L' historia de sempre.

Cartas que duyan valors, un mano que las obría, uns que hi sucavan... Es dir, nostre pa de cada dia.

VISITAS A AVILA

—Molt bonas tardes, don Práxedes:

vinch de part de don Antón.

—¿Qué li passa?

—Que sospita

que la cosa 's descompón.

Diu que 'ls núvols s' apilotan,

que tot va desguitarrat,

que 'l barómetro li indica

que tindré gran tempestat.

Per lo cual, guiat com sempre

per la seva bona fé,

vol saber, quan vingui l' hora,
si podrà contà ab vosté.
—Si senyó,
te rahó;
soch tot sen en cos y en ànima.
Si senyó,
te rahó;
pot contà ab un servidó.

—Aquí 'm té; senyor Sagasta,
plé de pols; no miri ré...
Vinch de Madrit ab l' idea
de consultarlo á vosté.
—Parli.

—Don Antón se 'ns rifa
d' un modo tan declarat,
que opino ja que atacarlo
es qüestió de dignitat.
Pero avans de decidirme
á marxar per 'quest camí
necessito que 'm declari
si vosté també está ab mí.
—Si senyó,
te rahó;
ipues es clar que ha d' atacarse!
Si senyó,
te rahó;
pot contà ab un servidó.

—¿Ja ho sab cóm estém, don Práxedes?
¿Ja sab cóm va 'l seu partit?
—Digni.

—Per darn'hi una idea
vinch ex-profés de Madrit.
Sápiga que 'ls fusionistas
ens burxan continuament,
y 'ns molestan, y 'ns apuran
y 'ns condemnan al torment.
—¿Si que ho sento!

—¿No podria
darhi vosté un cop de mà
ó una fregada d' orelles
que 'ls obligués á callá?
—Si senyó,
te rahó;
no hi ha res per mí tan fácil.
Si senyó,
te rahó;
pot contà ab un servidó.

—Den lo quart.
—Hola, querido!
¿Hi ha res de nou?
—¿Pues y tant!
Lo conficte s' aproxima,
la madeixa 's va enredant.
—Es dir que á Madrit....

—¿Un lío
que casi ningú 'l comprén!
Ara van á embolicarse
ab las minas de Almadén.
¿Vingui al Congrès á combátreu!
—No puch.... no soch bo per ré....
—Pero al menos ¿m' autorisa
per usá 'l nom de vosté?
—Si senyó,
te rahó.
No 'l nom sol; ¡ins l' apellido!
Si senyó,
te rahó;
pot contà ab un servidó.

—Es l' últim viatge, don Práxedes.
—¿L' últim?
—Si; 'l vinch á buscar.
A Madrit se 'l necessita.
¿No s' hi negui! Hi ha d' anar.
—Pero....

—¿Mestre, fora bromas!
¿Que es pensa que 'm mamó 'l dit?
¿Vol que li digni la causa
de deixar sol al partit?
Vosté 's queda aquí á la sombra
pura y exclusivament
per safarse del rubasco,
y viure.... y anar veyent.
—Si senyó,
te rahó;
com Pilats, las mans me 'n rento.
Si senyó,
te rahó;
¿m' ha calat bé l' intenció!

C. GUMÁ.

MAREIG

ABEN QUÉ ES MAREJARSE?

¡Prou! Lo barco trontolla al pobre
pacient, fentli perdre l' equilibri... y
las ganas d' embarcarse may mes. L'
interior de la persona 's remou, lo cap
se n' hi en vá; al seu alrededor tot
gira, l' ànima li cau als peus, la vo-
luntat segueix lo mateix camí que l'
ànima... y la víctima acaba per dir,
ó per pensar, ó per ferho, sense dirho
ni pensarho:

—¿Tant se me 'n dona de tot!
Aquest es lo mareig clàssich, anténtich, veritable; lo mareig

presentat, com diria un empresari de teatros, ab tof l' aparato
que son interessant argument requereix.

Després vé 'l mareig de la tartana, una especie de parodia
atenuada, que devegadas té bastants punts de semblansa ab l'
original.

Luego hi ha 'l mareig del ball, aquell vértich que ocasiona 'l
donar voltas y mes voltas dintre de deu metros quadrats de te-
rreno.

Pero 'l gran mareig, lo mareig número hù, lo mareig que 'n
podriam dir *fi de siglo* ó de *última hora*, es una cosa que s' acaba
d' inventar recentment y que deixa endetrás tots los ma-
reigs coneguts fins avuy.

Per *disfrutar* d' aquest, no es necessari que la víctima s' em-
barqui, ni vaji en tartana, ni s' entregui á las delicias del
wals...

Basta senzillament que... ¿qué dirán vostés?

—¿Que llegeixi las noticias de Cuba?

—¿Endavinat!

No hi ha, ni hi ha hagut, ni hi haurá probablement may mes,
un mareig que pugja compararse ab el que aquesta ditxosa gue-
rra 'ns proporciona.

¿Quántas horas té 'l dia? ¿Vintiquatre? Donchs vintiquatre
son los aspectes distints que cada dia presenta la qüestió de
Cuba, en la que lo que se sent no equival ni á la centésima
part de lo que no se sent, ni lo que 's veu dona de lo que no 's
veu la menor idea.

¿Quin mareig, caballers, quin mareig mes horrible!

Ens aixequém al demati:

—«Son completament infundadas las noticias que ahir van
circular referents á próxims embarchs de tropas pera l' isla de
Cuba. Lo govern no ha pensat en tal cosa perque 'l general
d' allá no necessita per ara mes reforços.»

Tocan las dotze del dia:

—«En lo ministeri de la Guerra s' están ultimant los detalles
pera 'ls próxims embarchs de tropas á l' isla de Cuba. Lo go-
bern té gran empeny en facilitar al general d' allá tots los re-
forços que aquest li demana.»

Naturalment, lo lector comensa á mirarse y remirarse 'l diari,
duplant si es de debó 'l seu ó es un altre de la Xina que al-
gun bromista li ha deixat sobre la taula.

No senyor: no hi ha sofisticació de cap género; lo mateix
diari que dona la primera noticia, dona també la segona. ¿Qui-
na es la verdadera, donchs?

Mentres tractan d' averiguarho, ¡brrró! la embarcació... ó
la qüestió de Cuba, dona un' altra sacudida, y 'l mareig creix
per instantes.

—«S' assegura que 'l general Weyler, disgustat no 's diu ab
quí ni perqué, ha insinuat desitjos de deixar lo mando de l' isla
de Cuba. Per si aquestas noticias se realisan, el govern ja li té
'l successor escullit.»

—¿Aixís estém ara? ¿Es dir que...

No s' alarmin.

Espérinse un parell d' horas, y llegeixin:

—«Tot lo que s' ha dit sobre la probable renuncia de 'n
Weyler, es absolutament fals. Ni 'l digne general de Cuba está
disgustat ab ningú, ni pensa presentar la dimissió, ni 'l govern
té per qué ocupar-se en buscarli un sustitut.»

—¿Qué hi diuen ara? ¿No 'ls hi sembla que 'l mareig comen-
sa ja á pendre un carácter serio?

Encare li pendrà mes. Tot aixó no son sino petits sintomas;
las ignocentas olivetas que 's menjan avants de comensar for-
malment lo dinar.

Lo bo, ara vé.

Comensin á posarse d' esquena á la paret.

Primera tamborella del barco:

—«Se diu que 'l capítal general de l' isla de Cuba y 'ls prin-
cipals jefes insurrectes están discutint las condicions pera sus-
pendre las hostilitats.»

Segona tamborella:

—«Es una invenció de las més absurdas y ridículas la que
ha circulat últimament sobre un avort entre 'l comandant ge-
neral de Cuba y alguns jefes insurrectes. No hi ha en tot aixó
una sola paraula de veritat.»

Tercera tamborella:

—«Han arribat als Estats-Units, havent passat ahir per
Tampa, varios cabecillas mambissos, entre ells en Sanchez y
en Roloff.»

Lo propósit d' aquestes subjectes es aconsellar á la junta fi-
libustera que accepti la pau y prengui bonament lo que 'l go-
bern espanyol li dongui en lleys politicas, económicas... y de-
més.»

Tamborella quarta:

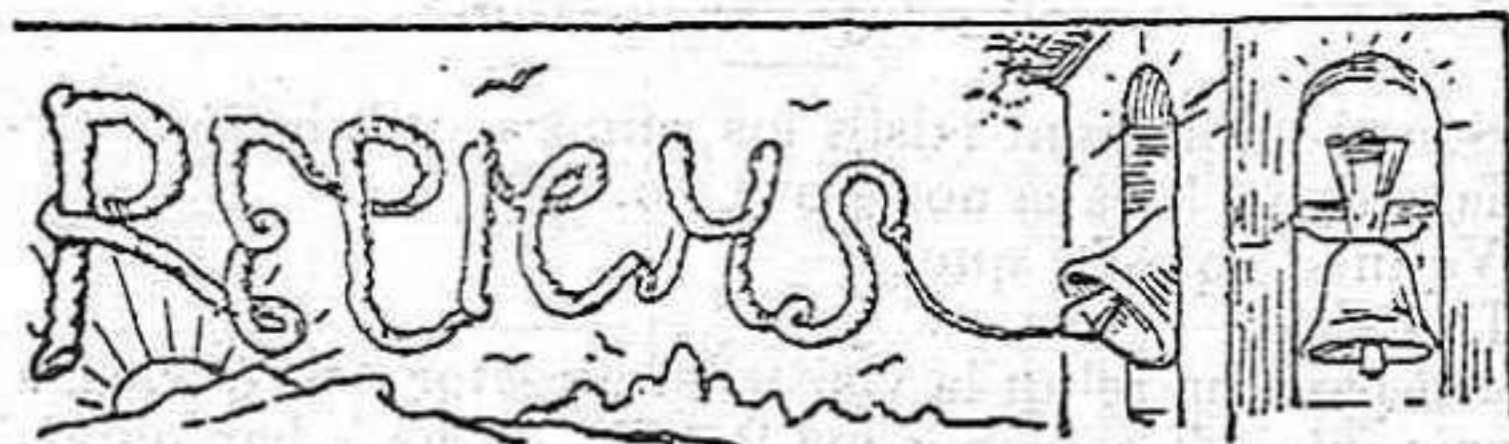
—«Se preparan á Tampa dugas ó tres expedicions ab desti-
no á Cuba. L' actitud del poble americá es cada dia mes hos-
til á Espanya. Corren vents en extrém pessimistas.»

—¿Están prou marejats ja?

Donchs diguin ho al govern, y recordinli alló qu' hem dit
que solen pensar els marejats, quan la broma 's fa massa pe-
sada:

—¿Tant se me 'n dona de tot!

FANTÀSTICH.

DIUMENJE passat ¡quántas pre-
caucions á Barcelona!

Patrullas de guardia-civils per
tot arreu... rondas de munic-
ipals y de agents de policia per
las aforas... algunas tropas de
guarnició sobre las armas...

—¿Qu' es aixó—se preguntavan
els que solen retirar una mica
tart? ¿Es que 's tem que s' ai-
xequin els morts del cementiri?

—Jo 'us ho explicaré lo que hi ha... y consti que ho

sé de bona tinta.—deya un tranquil.—Res de calor re-
volucionari; molt al revés. Com ab motiu de las plujas
la temperatura ha baixat considerablement, las forsas
que patrullan han sortit á pendre la fresca.

Afortunadament cap dels que patrullavan van costi-
parse.

Si algún d' ells arriba á fer un estornut, creguin que
á la nit del diumenje al dilluns, hi hauria hagut á Bar-
celona la gran alarma del siglo.

Capítal de marina.

«Ha sigut botat al aygua, en los astilleros de Thomp-
son, lo cassa-torpeders *Furor*.

»Dintre de pochos dias será també botat lo *Terror*,
construhit per la mateixa casa.»

¡Bravíssim!

De manera que actualment Espanya té ja al aygua 'l
Furor.

Luego hi tindrà 'l *Terror*.

¡Déu fassi que ab lo temps no hi tinguém hasta l'
Honor!

Diu un telegrama de la Habana:

«L' enemich continúa destruhint ingenis y cremant
plantacions.»

Y aixó que 'ns trobém en lo més fort de l' época de
las plujas.

Pero á Cuba, per desgracia nostra, deuen ploure
mistos encesos.

Pobre ministre d' Ultramar!

Es tant lo que l' home hi va *venut* en l' exercici del
seu càrrech, que diu que no fa res, ni emprén res, ni
determina res que no vaji primer á la *Huerta*, á con-
sultarho ab en Cánovas.

Vet' aquí perque després se presenta al Congrès ab
aquell ayre de pagés y tothom li coneix desseguida:

—Aquest home vé del *hort!*...

Un aplauso al ministre de Ultramar, y consti que li
dono perque se 'l mereix. Y consti que se 'l mereix
perque ha dictat ordres severas manant que 's castigui
als falsificadors de vins á Cuba.

Pero consti també que 'l Sr. Castellano á Cuba no
hi té cap parent que 's dediqui al ofici de taberner.

Tots son empleats... y dels grossos.

De totas maneras es molt bó que 's castigui als fal-
sificadors de ví á Cuba.

La llástima es que no 's fassa objecte de igual cas-
tich als falsificadors d' eleccions á la Peninsula.

Fa ja una pila de dias
(deu ó vint, no sé quants son,)
que no s' ha vist obrir boca
al general del *Uorón*.

Per xo no 's creguin que 'ns dolgui
aquest silenci alarmant:
al contrari, per nosaltres
ja pot continuar callant.

Creguin que lo que passa á Gracia 'm fa felis.
Veure al ex-republicá y ex-sabater Derch convertit
en tot un arcaldé de real ordre, per obra y gracia dels
cacichs conservadors y en especial de D. Francisco de
Borbón y Castellví rey de la *France chique*, es una
cosa que 'm distreu de debó.

Si 'ls graciencs no están contents, ni may.
Ab un arcaldé que avants picava sola y ab un diputat
que intenta calsar corona, se 'ls ofereix á totas horas
la representació, transformada en divertit sainete, del
famós drama de 'n Zorrilla: «*El zapatero y el rey*.»

¿Quin embrollo 'l de la recluta de voluntaris pera l'
exércit de Cuba!...

Diu que allí ho prentan tot. Criaturas que no tenen
l' edat, vells que ja n' han passat deu vegadas, homes
completament inútils... un verdader mostruari de taru-
gos de totas classes, calibres y preus.

De l' investigació feta per las autoritats superiors mi-
litars, sembla que se 'n desprén que...

Pero ara recordo que per haverse ocupat d' aquest
assumpto, lo senyor Vega, director de *La Justicia*, es
á la presó de Madrit.

Per lo tant, prou.

Avuy no es gayre prudent
ficarse ab hatxes ni ab erres....
¿No t' hi emboliquis, Gutierrez,
que t' podrian fer malbien!...

Lo rey que 's troba avuy estiuejant á Sant Sebas-
tiá al disposarse pera sortir á passeig va relliscar y va
caure.

Temps endarrera va caure també á Madrit baixant
una escala.

Com aquest contratemps vaja repetintse, haurém de
dir que tenim un rey molt exposat á caure.

PASTELERIA D' AVILA

Lo pastel haurá costat,
pero prenentlo ab empenyo,
al últim diu que ha quedat
ben bé á gust del malaguenyo.

Per discurs lúgubre, l'últim que ha pronunciat en
Cánovas.

«Que aquí s' necessitan molts homes.»

«Que aquí s' necessitan molts quartos.»

«Que aquí s' necessita molta abnegació.»

No parli més, don Antón.

Vol dir que aquí estém plens de necessitats ¿eh?

Es la primera vegada que 'l país y vosté están con-
formes.

Lo govern no pot sortir de conflictes.

Per un costat té la qüestió de la sal. Per altra costat
la qüestió del sucre.

De manera que fa dols y salat á la vegada.

Y ab tanta barreja resulta un govern
completament insípit.

Sembla que ja seria hora que 'l país
plantejés resoltament la qüestió del
pebre.

S' ha obert, segons diu un periódich,
una subscripció catòlica popular per erigir
á Ripoll un monument dedicat á las
víctimas de la Revolució quan l' incendi
dels convents.

Per mí que l' erigeixin.

Los recorts de certs successos may
están de més en un país com el nostre.

Apart d' aixó, molts dels que adquiri-
ren bens de las comunitats religiosas y
avuy fan gala de un extremat catolicis-
me, lo menos que poden fer es contribu-
hir á l' creació del projecta monument.
¿Son ó no son agrahits?

Son absolutament falsos los rumors que havían cir-
culat de que 'l papa no estava bo.

Vejin si ho está, que...

Llegeixo:

«El papa ha rebut la visita del director del *Corriere
Nazionale* y 'l comendador Pacelli, quins li han entre-
gat 25,000 pessetas...»

Me sembla que una proba de salut mes clara que
aquesta...

Pero no s' pensin que tot siguin ganancias.

Revers de la medalla... ó de las pessetas:

«Lo papa, ab motiu del matrimoni de la princesa
Maud, neta de la reyna d' Inglaterra, li ha regalat un
brasalet, d' un valor extraordinari.»

Lo pitjor de tot aixó es que la princeseta á qui 'l papa

fa aquest regalo es protestant...

¿L' entens, lector, aquest joch?

¿No? Pues, mira... jo tampoch.

S' assegura que don Emilio prepara una carta diri-
gida als cretenses, que s' diu que allá farà sensació.
Potser sí.

Los pobres cretenses encara no 'l coneixen gayre!...

A L' INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Ba-nyis-ta.
- 2.ª ENDAVINALLA.—Para lloms.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—El tambor de granaderos.
- 4.ª ROMBO.

T
C A P
C A M A S
T A M A R I T
P A R I S
S I S
T

- 5.ª GEROGLIFICH.—Per forasters los de fora.

ENDEVINALLAS

XARADA

CARTA

Distingida senyoreta
Total: Li faig sapigué
que 'l próxim vinent diamenje
cap á Dos-quart marxaré.

Com que tinch molt hu-tercera
com crech no ignora vosté,
presenti, lo que s' presentí
mon plan executaré.

Per lo tant, donchs, senyoreta,
si de allí li convé res,
quarta-terça al seu amich

Primera-segona-tres.

F. RIBAS.

ENDA VINALLA

Tinch punxa y no só punxó,
tinch puny sense tenir mans,
y 'm portan sempre penjada
perque 'ls fassis sé elegants.

PERE BATLLE,

TRENCA-CLOSCAS

JOAN MARTELL HORETAS

VENDRELL

Formar ab aquestas llettras lo titol de un drama catalá.

PEPET ABADALL.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1	2	3	4	5	6	7	8	—Nom de un aplaudit drama francés.
7	2	5	6	2	3	2	—Nom d' home.	
4	2	1	6	5	6	—Nom de ópera.		
2	3	5	6	8	—Poble de Catalunya.			
4	8	1	2	—Nom d' home.				
5	7	5	—					
4	2	—Nota musical.						
8	—Vocal.							

J. POLL-RICH.

GEROGLIFICH

:::

+

+

KL

OR

PEP PANXETA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans Llapideras de la pipa, Francisco Puig, Garin, J.
Sallent, Feliseta, Pere Salom, Menja-pa, Cristo de la Mieta, M.
Ganxo, Sanch de Parda, Un campaner, Nas de patata, A. del
Vendrell, Aprenent d' artista, Alfonso Badal, J. Sarevilo, Er-
nest d' Agell y Salvador Fruyols:—Lo qu' envian aquesta semana
no fa per casa.

Ciudadans Fernando Garcia, J. S. P. Vilafresca, Emili Revol-
tós y J. Sadurn Mas:—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns en-
vian.

Ciudadá Candor Salomé: conforme.—Ruy de Gorch: no més
algunas.—E. Carreras: es massa trivial.—Catarineta Grua: no hi
veig la punta.—Sucre-candi: veurém d' aprofitarho.—Vicente
Miguel (Puerto-Padre): Gracias, pero la carta no es publicable.
—J. Santamaria Vinyals: ¿No podria cambiar aquell final? ¿S'
ha dit tant ja alló!—Lluís Salvador: totas, menos la *Seba*, qu'
está plena de defectes.—F. Carreras P.: ¿Creurá que allo de *des-
vergonya tacanya* no m' acaba de convence?—Arcadi Priu: En-
cara no va prou be.—Redolí: si l' entench, que 'm pelin.

ANTONI LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20

A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.

Dissapte día 22 sortirá número EXTRAORDINARI de
LA CAMPANA DE GRACIA

8 planas

Ilustració d' actualitat, text d' actualitat

10 céntims